

בע"א (נתניה) 37202-10-20 - יוסף יום טוב נ' עיריית נתניה

בע"א (נתניה) 37202-10-20 - יוסף יום טוב נ' עיריית נתניהשלוש נתניה

בע"א (נתניה) 37202-10-20

יוסף יום טוב

נגד

עיריית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[15.11.2020]

כבוד השופט אלי ברנד

ב"כ המבקש - עו"ד אסף וקנין

ב"כ המשיבה - עו"ד סנדרה אטלין

החלטה

לפני בקשת המבקש להשפט בגין הודעת תשלום קנס שנרשמה לחובתו בנימוק שלא קיים את חובתו כבעל עסק להציב במקום שלט האוסר על עישון בניגוד לחוק.

מדובר בהודעת תשלום קנס אשר הונפקה למבקש ביום 17.1.18 ונמסרה לו במסירה אישית ביום 10.5.18 (אישור המסירה מהווה נספח א' לתגובת המשיבה).

ביום 29.4.18 הגיש המבקש למשיבה בקשה לביטול הודעת תשלום הקנס שנחתה ומאז במשך כשנתיים לא עשה מאומה בנדון.

רק ביום 29.4.20 שיגר המבקש אל המשיבה באמצעות ב"כ בקשה נוספת לביטול הדו"ח שנחתה, בקשה שלישית שלח ביום 22.7.20 ובקשה רביעית ביום 13.8.20, והגם שהמועד להגשת בקשות אלה חלף בחנה אותן המשיבה אך דחתה אותן.

לאחר האמור הגיש המבקש את הבקשה שלפני ביום 22.10.20 - כשנתיים ומחצה לאחר מועד הגשת בקשת הביטול הראשונה על ידו.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להדחות, ואנמק.

המבחנים לעניין הארכת מועד להשפט דומים לאלה הנוגעים לבקשת ביטול פסק דין של נאשם אשר נשפט בהעדרו על פי סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החוק"), מאחר שבחלוף המועד להגשת בקשה להשפט בגין עבירת ברירת משפט יש לראות את מי שלחובתו נרשמה הודעת תשלום הקנס כמי שהורשע ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת התשלום (סעיף 229(ח2) לחוק וע"פ (מחוזי-ים) 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל (27.7.2009)).

התנאים לביטול פסק דין כאמור הם (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2.10.2003)) - סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין, ובהתאמה לעניינינו - סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה להשפט במועד, או עיוות דין שיגרם לנאשם אם לא יבוטל פסק הדין, ובדין אם לא תנתן לו האפשרות להשפט.

אין בבקשה שלפני כל הצדקה עניינית לכך שלא הוגשה בקשה להשפט על ידי המבקש במשך למעלה משנתיים כאשר המועד להגשת בקשה להשפט הקבוע בסעיף 229(א)(2) לחוק הוא תשעים יום מיום המצאת הודעת התשלום לידי. הטענה הנטענת כי הדבר נשכח מליבו ברי כי אינה יכולה להוות סיבה מוצדקת לאי הגשת הבקשה במועד וגם הטענה בעלמא - שאינה נתמכת במסמכים רפואיים (ואין די לעניין זה בתעודת הנכה) - כי מצבו הרפואי של המבקש גרר זאת, כמו גם הטענה נטולת הסימוכין כי החל לסבול באחרונה מדמנציה, אשר גם אם יש בה ממש ספק אם רלוונטית למועד שנועד להגשת הבקשה, אינן משנות את המסקנה.

אשר לחשש לעיוות דין, גם חשש זה אינו מתקיים בענייננו מקום בו בקשות המבקש הוגשו למשיבה ללא מסמכים נדרשים להוכחת טענותיו ואף לא העביר את חשבון הארנונה של העסק על שם השוכר הנטען באופן שיכול היה לתמוך בטענתו, ולאור האמור היה זה המבקש אשר חדל מלהביא בפני המשיבה ראיות בתמיכה לטענותיו, ולמעשה מחדליו החוזרים ונשנים גררו את התוצאה.

במצב דברים שכזה קשה לקבל טענה של מי שחדל שוב ושוב מלפעול כנדרש כנגד עיוות דין שנגרם לו, לטענתו, על ידי המשיבה.

זאת ועוד, הגשת מסמכים לא מעטים אשר צורפו לבקשה הנוכחית באופן בלתי קריא מעוררת תמיהה, והטענה בדבר אובדן הסכם השכירות (סעיף 11 לבקשה שאינו נתמך בתצהיר המבקש) במשך השנתיים בהן שקט המבקש על שמריו, הסכם אשר לפתע צורף מבלי שניתן כל הסבר להגשתו המפתיעה מעוררת תמיהה כפולה ומכופלת.

סוף דבר, לא מצאתי כי מתקיים תנאי מן התנאים להארכת המועד להגשת בקשה להשפט ועל כן הבקשה נדחית. בשולי הדברים אעיר כי חסד עשתה המשיבה עם המבקש כאשר הסכימה לתשלום סכום הקנס המקורי ללא תוספת הפיגורים (סעיף 13 לבקשה) אך המבקש בחר שלא לאמץ הצעה זו.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"א, 15 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.